

cu mâna pe clanța de la ușa morții

Teodor Dume

azi m-am gândit să-mi
provoc moartea
dezbrăcat de orice sentiment
mușc din viață ca dintr-un colț de pâine
și alerg
între negru și alb
ca într-un cerc
umbra mi se deșiră puțin câte puțin
respir rar
dinspre tălpi înspre creștet
urcă un frig
am început să simt durerile întunericului

nu știu

poate sunt mult prea aproape de mine
astăzi când îmi privesc
interiorul și mă risipesc ca
o ploaie de vară iubindu-mi
ceea ce am fost...

mă aflu la finalul repetiției

cu tot ce-a mai rămas din mine
o să-mi cumpăr
o clipă
în care o să-mi încui
toate amintirile
ție ana îți las ultimul sărut primit
la botezul copilului tău
să nu plângi pentru că eu
nu plec ci doar lunec
înspre o depărtare
în care
nu ajunge nici visul
de acolo poți privi cel mai bine
în inima oamenilor

iartă-mă iubito

Dumnezeu nu este acasă
o umbră se mișcă pe cer de colo colo
și mă cheamă...